

NATALJA ŠČERBA

ČASODEJŮVIA

تاتالجا شچربا

تاتالجا شچربا

KORUNA ČASU

FRAGMENT

Časodejovia 6

Koruna času

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 6 – Koruna času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

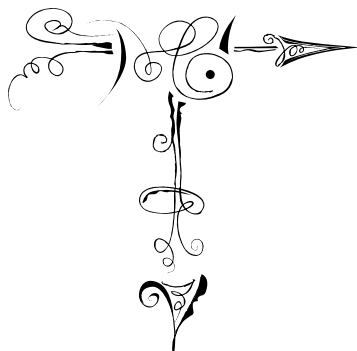
Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ČAS ODEJŮVIA

KORUNA ČASU

NATALJA ŠČERBA

F FRAGMENT

*Ďakujem Jeve, Tatiane a Pavlovi – svojim prvým čitateľom,
ktorí časodejníckemu svetu verili od samého začiatku.
Ďakujem všetkým, ktorí doputovali spolu s časodejmi
až na koniec tohto príbehu.
Ďakujem každému, kto cíti a uvedomuje si,
že čas je vždy kúzelný!*

OBSAH

1. kapitola	Zmijulan	7
2. kapitola	Zachara	16
3. kapitola	Na Eflare	23
4. kapitola	Obrad	34
5. kapitola	Sen	54
6. kapitola	Mantisa	64
7. kapitola	Primaro	72
8. kapitola	Snová ľalia	79
9. kapitola	Jelena	87
10. kapitola	Host'	101
11. kapitola	Kruh staviteľov	108
12. kapitola	Lekcia budúcnosti	118
13. kapitola	Stretnutie	127
14. kapitola	Eflarská delegácia	137
15. kapitola	Priatel'ia	150
16. kapitola	Bronzová komnata	162
17. kapitola	Návrat	179
18. kapitola	Ohnivák	196
19. kapitola	Nezvyčajný nález	208
20. kapitola	Spojenci	231
21. kapitola	Tajné plány	248
22. kapitola	Chronimara	266
23. kapitola	U Storočných	279
24. kapitola	Dážď	301
25. kapitola	Sviatok žltých ohňov	315
26. kapitola	Nová zmluva	326
27. kapitola	Fešove narodeniny	341
28. kapitola	Rubínová komnata	358
29. kapitola	Koruna času	367
30. kapitola	Sviatok nového času	391
31. kapitola	Novoročná polnoc	412

P rítmie neznámych komnát osvetlených mesačným svitom prenikajúcim spoza okien. Dlhý rad dverí, vysoké priehľadny nekonečných enfilád. Prudké ohyby chodieb a dupot opatrných krokov zanikajúcich v mĺkvej prázdnote...

Akoby ten labyrint nemal konca. Vasilisa však neúnavne kráča ďalej, v predtuche, že opäť narazí na veľké železné dvere s nápadným čierno-bielym znakom oboch škôl – Svetločasov aj Temnočasov. Dvere sa s prenikavým škripotom otvárajú. V diaľke vzbĺkne svieca a zaleje svetlom priechod s vysokou lomenou klenbou z čistého striebra. Vasilisa zastane a v tom absolútnom tichu sa započúva do hlasného tlkotu svojho srdca. Plameň sviečky sa zamihocce, akoby sa ho prievan pokúšal uhasiť, ale vzápätí sa jasne rozhorí a pod striebornou klenbou ožiari čiusi tmavú, hmlisto známu siluetu.

A opäť začuje vzdialený, ale naliehavý hlas – niekto ju volá, znovu a znovu kričí jej krycie meno. Chce urobiť krok, ale dvere sa jej rovno pred nosom zatvoria. Za nimi sa ozve krátky našťavný výkrik – a opäť prenikavá opakujúca sa ozvena jej vlastného krycieho mena...

Vasilisa pomaly otvorila oči.

Útržky zvláštneho sna sa neochotne vytrácali v neexistujúcom svete preludov. Vedomie sa vracalo do reality a v pamäti oživovalo súčasnosť aj minulosť. Ťaživé spomienky na nedávne udalosti sa valili jedna za druhou ako morské vlny, ktoré neúnavne narážajú na potápajúcu sa loď v ničivej búrke. Pred očami jej znovu neúprosne preletel perlový dážď, prstienok z ozubených koliesok otáčajúcich sa v pomalom pravidelnom rytme, zamračená tvár otca, Mirakula, čiernej kráľovnej... A do ranného polospánku jej, samozrejme, vstúpil aj Astragor v Markovej podobe.

Bolo ticho. Ozýval sa len pravidelný chod starobyľých stojacich hodín v Hlavnej veži – ten tikot Vasilisu prenasledoval od prvej minúty, ako prišla do Zmijulanu. Zrejme práve tento nepretržitý monotónny zvuk mohol za to, že už siedmu noc strávenú v zámku sa jej sníval stále ten istý sen, zvláštny a znepokojivý...

Vasilisa sa zhlboka nadýchla studeného vzduchu – oheň v kozube musel cez noc vyhasnúť a nadránom sa v izbe rýchlo ochladilo. Kovaný zásobník na drevo v podobe hada stočeného do kľbka bol prázdny a Vasilisa nemala ani potuchy, kde by mohla zohnať ďalšie polienka.

Už pred týždňom, v deň svojho príchodu do Zmijulanu, dostala list od Roka. Zo stojaceho nulového zrkadla vyletel žltý papirik popísaný nedbalým písmom a pristál rovno na kozubovej rímse. Na lístočku bol oznam, že Astragor je veľmi zaneprázdnený, a preto novej žiačke pre jej bezpečnosť zatiaľ zakazuje voľne sa pohybovať po zámku.

Vasilise prideliли izbu až na samom vrchu kruhovej veže na nároží, hoci dúfala, že ju ubytujú spolu so Zacharou alebo aspoň niekde v jej blízkosti. Lenže dievčatá sa rozlúčili hneď prvý večer, len čo Vasilisa podpísala zmluvu s veľkým duchom Ostaly – a na celý rok sa tak stala jeho žiačkou. Okrúhla izba s vysokým

stropom nemala okná ani dvere, len nízky otvor s oblou klenbou, odkiaľ viedlo úzke točité schodisko až na vrchol veže.

Steny boli obložené čiernymi panelmi s drobným zlatým vzorom a viseli z nich guľaté lampičky, upevnené v bronzových ramenách rozmiestnených v rovnakých vzdialenostiach. Široké ohnisko kozuba zakrývala železná mreža z hustého pletenca hadov s úzkymi trojuholníkovými hlavami a dlhými rozoklanými jazykmi. Po okraji veľkého polkruhového kozubového výklenku sa tiahol pochmúrny ornament zo zlatých lístkov brečtana a z netopierích krídel s ostrými hranami. Rovnaký vzor bol aj na zrkadle, ktoré slúžilo na prechody a viselo na stene vpravo za schodiskom, nízko nad zemou. Po oboch stranách zrkadla stáli dva staré vysoké svietniky, po ktorých sa v celej výške vinul brečtan so zlatými lístkami, v záhyboch sčernetými od dlhoročných nánosov sadzí.

V izbe bolo cítiť neviditeľnú prítomnosť pána domu, predsedu rádu Dragocijovcov. Dokonca aj na chrbtoch obrovských ošúchaných kníh na polici boli vytlačené vzory netopierích krídel a zväzok čistých žltých papierov v skrinke bol zopnutý remienkom so sponou v tvare okatého netopiera.

Miestnosťou sa niesol zatuchnutý pach dlho nevetraného priestoru. Pôsobilo to dojmom, že predchádzajúci obyvateľ izby tu žil pred mnohými rokmi a odvtedy sem nik nevkročil. Pod drevenou posteľou so záhlavím s vyrezávanými šíškami a s ostrými špicmi, ktoré pripomínali skôr časť plota nejakého pošmúrneho domu než čelo posteľe, raz Vasilisa objavila starožitnú brošňu v tvare čierneho netopierieho krídla – poškriabanú, s odlomeným okrajom a obitým zlatým lemom. Napadlo jej, že by mohla pomocou tikkera zistiť aspoň niečo o predchádzajúcom obyvateľovi kruhovej veže, a tak ju schovala do svojho batoha časovača.

Pred policou na knihy ležala predložka z bielej kožušiny nejakého dlhosrstého zvieraťa a vedľa kozuba stál nízky stolík

s dvoma taburetami. Na stole našla známy strieborný tanierik – zrejme sa ju nechystajú utrápiť hladom, čo už samo osebe bolo dobré znamenie. A stála tam aj petrolejová lampa s modrým sklom. Vasilisa kedysi takú videla v múzeu, keď tam boli na exkurzii so školou. Teraz už siedmy deň horel v lampe krásny plamienok. Svetlo sa dalo regulovať otáčaním kolieska, ale plameň nikdy nezhasol úplne. Ani olej v spodnej nádobe nikdy neubúdal. Zrejme to bola špeciálna časodejnícka lampa.

Interiér bez okien pôsobil pochmúrne, ale schodisko vedúce na strechu zatienilo všetky nedostatky izby. Predovšetkým vďaka nádeji, že onedlho sa hádam bude môcť ísť previezť na Meluzíne, ktorá priletela na zámok za svojou majiteľkou – hoci lunovták zatiaľ býval spoločne so svojimi druhmi v inej rohovej veži Zmijulanu.

Dnes mala pre Vasilisu nastať rozhodujúca chvíľa týkajúca sa jej väzenia. Buď Astragor dodrží slovo a skutočne jej dovolí uňho študovať, alebo sa vyplnia jej najhoršie obavy a z tejto izby už nikdy nevyjde.

Vynútené ničnerobenie ju trápilo čoraz viac. Niekoľko ráz sa, samozrejme, pokúsila prejsť nulovým zrkadlom, vyvolať svoj časolist a dokonca aj vzlietnuť z najvyššej podesty veže, ale márne. Mohla síce používať tikker, ale aj ten fungoval horšie než obvykle. Veža bola zrejme zabezpečená nejakými špeciálnymi efermi mariacimi časodejstvo. Vasilisu však trápila najmä izolácia od vonkajšieho sveta – stále dúfala, že bude môcť priateľom, ale hlavne otcovi a čiernej kráľovnej napísať a vysvetliť im svoje rozhodnutie. Kto vie, čo si teraz o jej čine myslia... Lenže Astragor, bohužiaľ, svoju novú žiačku úplne odrezal od všetkého, čo ju spájalo s Eflarou.

Často vychádzala na samý vrchol veže, a aby zahнала smútok, dlhé hodiny hľadela pomedzi cimburie na ďaleké hory, ktoré sa zavše utápali v modrosivom opare ranného šera, inokedy žiarili v lúčoch jasného slnka a z času na čas sa strácali medzi trblietavými hviezdami svietiacimi na nočnej oblohe. Ale aj radosť z tejto jedinej dostupnej zábavy sa postupne vytrácala.

Od rána nevedela obsedieť a krátkymi rýchlymi krokmi krížom-krážom premeriavala priestor svojej týždňovej cely. Ako ju prijmú obyvatelia tohto strašidelného zámku? Pomôže jej Zachara v pátraní po Fešovi? Prečo si Astragor zmyslel prijať ju do svojej školy a čo môže mať za lubom? V hlave sa jej rojili desiatky ďalších a ďalších nevyslovených otázok, ako krdel' malých vtáčikov chaoticky poletujúcich sem a tam.

Len čo – bez akéhokoľvek potešenia – požula obložený chlieb zo strieborného tanierika, na časodejnicky náramok jej konečne prišla krátka správa od Zachary. Kamarátka jej písala, že dostala povolenie navštíviť ju. Vasilisu tá správa nadchla. Už hodinu zo zvedavosti točila tikkerom nad strieborným tanierikom. Onedlho ju však pozorovanie mantís najrozličnejších pokrmov – od chlebičkov so salámou až po pečené prasa s jablkom v ústach – prestalo baviť, a tak vstala a podišla k zrkadlu v nádeji, že sa čoskoro stretne so Zacharou.

Dokonca sa dotkla toho dokonale hladkého striebristého povrchu rukou. Zrkadlo sa zavlnilo, nečakane ľahko sa podvolilo a vpustilo ju do časového priechodu.

Vasilisa zvädzala vnútorný boj celých desať sekúnd. Nesmie predsa vychádzať z izby... Ale zrkadlo funguje! Žeby teda predsa len mohla?

„Keď sa to tak vezme,“ povedala nahlas istým hlasom, „krátka prechádzka mi určite nezaškodí.“

Najprv pomaly prešla cez dlhú otvorenú galériu, lemujúcu všetky štyri zámocké steny – Južnú, Východnú, Severnú aj Západnú.

Potom zišla do záhrady a chvíľu sa ponevierala medzi mliečnobielymi sochami zvláštnych vtákov s veľkými rozprestretými krídlami a so ženskými tvármi. Zatúlala sa dokonca aj na nádvorie, kde sa nachádzala známa Studňa času s kamennou časodejníckou strelou ovinutou výhonkom pupenca so šarlátovými kvetom.

Prekvapilo ju, že cestou nikoho nestretla. Niekoľko ráz sa síce v bočnej chodbe alebo na niektorom schodisku mihol akýsi tieň, ozval sa vzrušený šepot, ale utíchol, len čo sa priblížila.

Tá okolnosť Vasilisu natoľko povzbudila, že zamierila do Hlavnej veže.

Hodinová sála privítala jej kroky dutou ozvenou a nezmeneným pravidelným tikotom hlavných zmijulanských hodín. V tme svietilo len zopár svietnikov a oheň v troch dračích tlamách ledva tlel.

Vasilisa podišla k hodinám stojacim uprostred sály. Pohyblivé postavičky si stále ľahostajne búchali po hlavách časodejníckymi strelami, čím vytukávali čas.

Nevdojak si spomenula, ako sa pri týchto hodinách stretla s Fešom, keď sa vracala z tajnej výpravy do Rozoklaného zámku. Vtedy jej príchod neprešiel bez povšimnutia a skončilo sa to jej zajatím. Hrozne sa na Feša nahnevala, pretože si myslela, že ju zradil.

Odrazu v rohu ticho zazvonil zvonček a niekto náhlivo vyšiel zo zrkadla. Ozvali sa hlasy a tichý hovor. Lustre sa takmer naraz rozsvietili a zaliali sálu jasným svetlom. Vasilisa sa len tak-tak stihla schovať za hodiny, zašepkať svoje krycie meno, zahaliť sa do krídel a stať sa neviditeľnou.

Kroky sa blížili. Opatrne vykukla spoza hodín a uzrela Roka v čiernom obleku s nejakým neznámym mužom s hrdzavými vlasmi – vysokým, chudým a hneď na prvý pohľad nepríjemným. Tváril sa ako stelesnenie zla.

„Načo toľko svetla?“ zamračil sa neznámy nespokojne, keď zastal pri kozube a vystrel ruky k ohňu. „Prečo priťahovať zbytočnú pozornosť? Nevyžaduje azda záležitosť tvojho veliteľa mimoriadnu diskretnosť?“

„Už ťa očakáva, Šakl,“ prehovoril Rok tichým odmeraným hlasom. „Požiadal ma, aby som vás nechal osamote.“

„Čaká ma nejaká zaujímavá prácička?“ nečakane sa zachechtal neznámy. „Kto sa previnil tentoraz? Dúfam, že nie ty, Rok Dragocij! Musím priznať, že mi príšerne lezieš na nervy... a s radosťou by som ťa trochu pridusil.“

Rok sa zatváril kyslo, čo na Šaklovej tvári vyvolalo ďalší odporný úšľabok.

Vasilisa urobila niekoľko opatrných krôčikov bližšie k nim. Čo ak ten človek prišiel kvôli Fešovi! Alebo kvôli nej...

Muž sa odrazu prudko otočil a zabodol svoj pohľad rovno do Vasilisy. Ani sa nestihla spamätať a jeho oči – zlé, chladné a meravé – sa ocitli pred jej tvárou.

V ďalšom okamihu ju Šakl schmatol za golier, až zhĺkla. Ako je možné, že ju zbadal?! Veď bola neviditeľná!

„Počujem aj bzukot komára, ktorý lieta v tejto sále,“ povedal muž, zatiaľ čo si opovržlivo obzeral svoj úlovok. „Nieto ešte šuchotanie prikrádajúceho sa mláďaťa... Čo tu tá prašivá líštička robí?“

Rokova tvár sa skrivila do zlostnej grimasy.

„Nechaj ju!“ ozval sa a v jeho očiach pod nízkym širokým obočím sa zlostne mihli čierne blesky. „To je nová Astragorova žiačka. Zrejme zablúdila.“

Muž sa však neponáhľal splniť Rokov príkaz. Podráždene sa díval na tvár dievčaťa, akoby sa snažil spomenúť si, kde ho už videl.

„Nie je mu podobná,“ poznamenal so zjavnou ľútosťou. „Hoci povahu má určite po ocinkovi! Lezie, kam ju nikto nepozval, a špehuje... Aj tvoj ocinko vždy rád strkal nos do cudzích vecí.“

S veľkou radosťou by som mu rozmlátil lebku,“ pokračoval s nepochopiteľným sklamaním a Vasilisa zbledla. „Vykĺzol mi, podliak... A pritom som tomu nafúkanému frajerovi skoro zakrútil tým jeho chudým krkom. Neželal som si nič iné, iba sa pozerat', ako sa jeho hlava kotúľa po podlahe, ako vyhasína ten jeho arogantný pohľad... Ale ukázalo sa, že je príliš slizký.“

„Šakl!“ upozornil ho Rok varovným tónom a vykročil k dvojici. „Astragor ťa čaká.“

Šakl prudkým pohybom pustil golier Vasilisinho plášťa, takže skoro spadla. Líca jej od hanby blčali, ale nevedela, čo má robiť – zostať alebo sa dať na útek?

Šakl bez ďalších slov zamieril k točitému schodisku, vyrazil nahor a zakrátko zmizol v tmavom otvore.

Rok v tej chvíli stratil o Vasilisu záujem, očividne sa ju za svojoľnú prechádzku nechystal napomenúť. Aj on zamieril k schodisku, ale odrazu ho zastavilo zvolanie:

„Rok, počkaj!“

Čierny chrbát sa strhol a znehybnel. Chlapec sa otočil na mieste ako šidlo a spod nízkeho obočia uprel na Vasilisu zachmúrený pohľad.

„Počkaj,“ zopakovala, prekvapená vlastnou odvahou.

„Počúvam,“ ozval sa odmeraný hlas.

Vasilisa na okamih zaváhala, ale potom zašepkala:

„Som si istá, že vieš, kde je teraz Feš... Povedz mi, ako ho môžem zachrániť. Vždy si sa k nemu správal pekne, viem to.“

Rokova tvár neprezradila ani najmenšiu emóciu, len jeho chrbát sa ešte viac prihrbil, takže Astragorov syn teraz vyzeral ako starý vyschnutý strom.

Vasilisa trpezlivo čakala. Vedela, že Rok sa kedysi pokúšal Feša varovať pred nebezpečenstvom, dokonca sa ho zastal aj na letnom tábore... Bola si istá, že má obavy o Fešov osud. Keby jej tak poskytol aspoň nejaký záchytný bod...

Úzke pery sa nakoniec rozlepili:
„Ber to tak, že Feš je mŕtvy.“
Nato sa jeho postava rozplynula v prítmí točitého schodiska.

Vasilisa sa po takomto vývoji udalostí rozhodla vrátiť do svojej rohovej veže. Spomenula si, že Zachara s Fešom o tom človeku hovorili ako o nájomnom vrahovi, ktorý plní tie najohavnejšie príkazy, a jeho prítomnosť v Zmijulane nikdy nevesťí nič dobré. Teraz jej však robilo starosti niečo iné. Odkiaľ ju Šakl pozná a prečo k Nortonovi Ohnevovi prechováva také nepriateľské city? Čo tým myslel, keď povedal, že by otcovi rád rozmlátil lebku? Fakt desivé individuum...

Zato v izbe na ňu čakalo prekvapenie – na posteli sedela Zachara.

Kamarátka bola zababušená do tmavofialového pláštá, pretože v miestnosti bolo chladno.

„Vasilisa, ty sa otužuješ alebo čo?“ spýtala sa po búrlivom privítaní. „Máš tu príšernú zimu! Nože si zakúrme.“

„Nemáme čím.“ Vasilisa ľútostivo pokrčila plecami a ukázala na prázdny zásobník.

„To je zvláštne, drevo majú zvyčajne na starosti sluhovia z prízemia... Vieš čo, poďme si poň samy, viem kam.“

Vasilisa mala zo stretnutia s kamarátkou takú radosť, že celý čas len mlčala a počúvala jej ľapotanie o Jeanovi-Jacquovi: ako namaľovala jeho portrét a kuchár jej z vďačnosti upiekol celú

horu sušienok s polevou v tvare smajlíkov s ofinou a chvostmi, ktoré navyše nazval *zacharity*. Aj o tom, ako sa konečne pomstila Felixovi, svojmu dávnemu nepriateľovi, keď mu do postele nastražila zdochnutého netopiera. Teraz sa však obávala odvety, ale našťastie už urobila bezpečnostné opatrenia... A vôbec, Felix je údajne strachopud a hlupák.

Takto došli až na koniec Severnej steny, zostúpili po nenápadnom vonkajšom schodisku a ocitli sa pri dlhej kôlni, až po strop naplnenej drevom. Dievčatá vzali po ťažkom zväzku polienok a s námahou a s krátkymi prestávkami na oddych dotiahli svoj ťažký náklad do izby.

Ani na spiatočnej ceste nikoho nestretli. Vasilisa na túto zvláštnu okolnosť upozornila kamarátku.

„Astragor dal príkaz, aby sa k tebe nikto nepribližoval,“ vysvetlila jej Zachara. „Ale neboj sa, ešte budeš rada, že ťa nikto neotravuje.“

Kým sa oheň rozhorieval, dievčatá mlčali a zohrievali si nad plameňom skrehnuté ruky.

Nakoniec to Zachara nevydržala a spustila ako prvá:

„Myslíš si, že Feš naozaj... zmizol navždy?“ spýtala sa potichu a ustarostene sa pozrela na zrkadlo časového priechodu.

Aj Vasilisa sa pozrela tým smerom – povrch zrkadla bol nehybný, čo znamenalo, že nablízku nikto nebol.

„Pochybujem,“ odvetila s istotou a mimovoľne sa dotkla strieborného prstienka. Srdce jej poskočilo od ľaku – na okamih sa jej zezdalo, že prestal fungovať... Ale nie, maličké ozubené kolieska sa stále takmer nebadateľne otáčali. Zostávalo len rozhodnúť sa, či má o tom prsteni povedať Zachare. Čo ak teraz musí všetko hlásiť Astragorovi? „Podľa mňa nesmieme strácať čas,“ dodala, keď videla, že kamarátka čaká na vysvetlenie.

„Musíme nájsť spôsob, ako mu pomôcť,“ povedala Zachara potichu. „Lenže nemám potuchy ako.“

„Ani ja,“ vzdychla si Vasilisa. *Ale určite na to prídem*, dodala v duchu.

„Jedna vec mi robí starosti...“ Zachara sa uprene zahľadela do veselo blkotajúceho ohňa. „Keby sa Feš rozhodol utiecť, určite by mi to povedal. Bohužiaľ, nedostala som od neho vôbec žiadne znamenie. Navyše, Rok včera na vyučovaní oznámil, že Feš zablúdil v čase a niet po ňom ani stopy.“ Zo všetkých síl stisla pery, ale brada sa jej zachvela a prezradila, aká je rozrušená. Na jej srdiečkovej tvári sa odzrkadľovala bezradnosť a vyzerala žalostne. Vasilisa ešte nikdy nevidela kamarátku takú skleslú. Ako len mohla o nej pochybovať! Tým skôr, že jej preukázala absolútnu vernosť, keď ju nechcela ľstou vylákať do Zmijulanu. Ale prefikovaný Astragor to určite mal dobre premyslené a tušil, že Vasilisa nebude chcieť nechať Zacharu v kaši, a preto vyslal Roka...

Ešte chvíľočku váhala, ale napokon povedala:

„Feš žije. Mám dôkaz.“

Zacharin nechápavý, spýtavý pohľad ju povzbudil, a tak kamarátke povedala celú pravdu o podivuhodnom darčeku od Feša.

Zachara ju vypočula až do konca a potom tichučko zahvízdala – od radosti alebo od úžasu, alebo to možno bola nedôvera. V každom prípade si prstienok pozorne obzerala a obracala pritom Vasilisinu dlaň raz na jednu a potom zase na druhú stranu.

„A mne sa ani slovíčkom nezmiemil!“ neodpustila si výčitku. „Vravíš, že ti ho poslal po Nikovi? Pozrime sa, takže tomu blondiačikovi dôveroval, a predtým mnou sa ani omylom neprezradil!“

„Podľa teba je ten prsteň s Fešom naozaj nejaký prepojený?“ spýtala sa Vasilisa s nádejou v hlase.

„Určite by niečo také dokázal vymyslieť,“ pripustila Zachara. Už nemohla udržať emócie na uzde. Vyskočila a začala sa prechádzať po izbe.

„Bratranček vyrába iné vecičky!“ oznámila hrdo. „Spomeň si na letúna! Alebo na ten lietajúci koberček pre Nika... A ustavične zdokonaľoval časolisty – vytváral rozličné zákutia, skrýše, tajné priechody a pasce – pre prípad, že by niekto vnikol do cudzieho časolistu. Predstav si, že Feš má niekde v čase skrýšu, do ktorej sa môžeš dostať len cez zložitý časový labyrint. Bohužiaľ, neviem kde, nikdy mi to nepovedal. Vraj keby ma mučili, prezradila by som to. Skrátka, v jednom kuse vyrábala podobné srandičky.“ Zamyslene prešla pohľadom po miestnosti. „V tejto izbe som nikdy predtým nebola,“ zmenila odrazu tému. „Nevieš, kto tu predtým býval?“

Vasilisa si odfrkla.

„Myslela som si, že mi to povieš ty.“

„Kdeže! Odkiaľ by som to vedela?“ Zachara krútila hlavou na všetky strany a so záujmom si prezerala obsah políc v knižnici. Odrazu si všimla plamienok v lampe na kozubovej rímse. „Páni!“ zvolala nadšene a vyskočila na nohy. „To je predsa večnolampa, nie? Kto ti ju dal?“

„Už tu bola,“ odvetila Vasilisa, trochu zaskočená kamarátkiným živým záujmom. „V jednom kuse svieti, aj keď sa ju pokúsiš zhasnúť.“

„Tieto lampy sa dávajú do daru pre šťastie,“ vysvetlila Zachara. „Ako symbol úspechu a dlhovekosti. Vraví sa, že keď si ju človek vezme so sebou do časového priechodu, vrhá svetlo na to najdôležitejšie – napríklad ukazuje cestu alebo pomáha nájsť stratené veci... Už si nad ňou skúšala tikkerovať?“

Vasilisa mlčky prikývla. Za ten týždeň točila tikkerom vari nad všetkými vecami v tejto izbe, ale väčšinou s neslávnyim výsledkom – čo Zachare aj oznámila.

„Zrejme sú nad touto vežou umiestnené antihodiny,“ s istotou vyhlásila Zachara. „Taká vecička, ktorá tlmí akékoľvek časodejstvo... Ale zato sa môžeme rozprávať, o čomkoľvek chceme,

a nikto nás nemôže odpočúvať!“ Pleskla si po čele. „Ako to, že mi to nenapadlo skôr! Preto som nechcela hovoriť o Fešovi,“ dodala trochu tichšie.

„A čo tvoje tetovanie?“ zaujímalo Vasilisu. „Veď to... A čo vlastne znamená?“

„Všetci sme cezeň prepojení,“ začala vysvetľovať Zachara. „Všetci Dragocijovci a všetci starší žiaci... Napríklad keď sa k tebe snaží dostať niekto z našich, tetovanie ťa začne trochu páliť. A vďaka nemu sa môžeme medzi sebou dorozumievať v myšlienkach, ale len keď sme v Zmijulane. Stačí si čo najpresnejšie vybaviť tvár toho, s kým sa chceš spojiť. Ale ostatní členovia rádu ťa pritom môžu odpočúvať, preto tento druh spojenia skoro nikto nepoužíva. No a, samozrejme, Astragor vždy vie, kde sa každý z nás práve nachádza. Veď aj ty by si mala mať naše tetovanie!“

Vasilisa sa mimovoľne dotkla rukou svojho krku.

„A to je povinné? Veď ja mám zmluvu s vaším Astragorom len na rok.“

„To neviem,“ pokrčila Zachara plecami, „ale zaručene je na celý život. Z rádu sa predsa nedá vystúpiť, taká zrada býva kruto trestaná... začasovaním. Ale ty sa nemusíš ničoho báť,“ pokračovala rýchlo, keď videla, ako Vasilisa zbledla. „Ty určite nijaké tetovanie nebudeš mať. A vieš čo,“ povedala tichšie, „ani nebývaš v Hlavnej veži, hoci si staršia žiačka. Ja síce tiež nie, ale ja mám tetovanie preto, lebo som Dragocijová. Feš sa so mnou vždy mohol spojiť v myšlienkach, bez ohľadu na to, kde v zámku sa nachádzal. A nikto nás nemohol odpočúvať, pretože vždy vytvoril špeciálnu ochranu. Keď sa o to niekto pokúsil, napríklad Felix, nepočul naše hlasy, ale fučanie silného vetra alebo hlasný smiech.“

Zachara sa pri spomienke na bratranca odmlčala a opäť zošmutnela.

